

Évközi 27. vasárnap

Zsid 2,9-11

Mindnyájunkért megízlelte a halált

⁹De annyit azért már látunk, hogy Jézus, aki kevéssel lett kisebb az angyaloknál, a halál elszenvédéséért a dicsőség és nagyság koszorúját nyerte el, hiszen az Isten irgalmából mindnyájunkért megízlelte a halált. ¹⁰Illett ugyanis, hogy azt, akiért és aki által minden lett, mivel számtalan fiát elvezette az üdvösségre, az üdvösség szerzőjeként a szenvedésben tökéletesítse. ¹¹Mert ugyanattól az egytől valók mind: a megszentelő és azok, akiket megszentelt. Ezért nem szégyelli testvérnek nevezni őket.

E szöveg, amely Krisztus megdicsőítésével foglalkozik, úgy tűnik, hogy a 8. zsoltárra (5-7. v.) emlékeztető helye. Jézus Krisztus egy hierarchikusan felépített világban foglalja el a helyét, melyben legalul az emberek helyezkednek el, az Isten világát az angyalok világa választja el a földtől és az emberek világától. Jézus nagyságát mutatja, hogy az angyalok felett, az Isten világában foglal helyet, amelyet ember nem foglalhat el soha. Feltehetően kedvelték az újszövetségi szerzők ezt a zsoltárt, és számos különböző szerző szívesen alkalmazta Jézusra. Az ok, hogy a zsoltárban szerepel az „Emberfia” kifejezés, és miután a zsoltáros dicsőítette az Istent, dicsőíti a hit hőseit, a nagyszerű embereket is, akik kevéssel vannak csak az angyalok alatt. A Zsidóknak írt levél szerzője ezt a helyzetet használja ki, hogy Jézust még egy fokkal magasabbra tegye ebben az apokaliptika által oly színesen leírt hierarchikus világban. Jézus eszerint csak rövid időre, a földi életében látszott kisebbnek az angyaloknál, most már azonban világos, hogy sokkal nagyobb azoknál. A levél hasonló gondolatokat fejtet, mint az efezusi levél 1. fejezetének 22. verse vagy az első korintusi levél 15. fejezetének 25-27 verse Jézus uralmának kezdetéről.

Úgy tűnik, hogy Jézust a megváltói halál elszenvédéséért magasztalta fel az Isten. Sokan azt mondják, mindenki hasonlóan fejezi be életét. Ebből csak annyi igaz, hogy mindenki meghal, de ki-ki másként szembesül a halállal. Van, aki félelemmel, mert Isten ítéletétől retteg, van, aki rettegéssel, mert el sem tudja képzelni életének folytatását, hanem csak az elkerülhetetlen véget és a pusztulást látja. Van, aki bizalommal, mivel Isten megbocsátásában reménykedik. Jézus viszont azért halt meg, hogy Isten a bűnösök iránti szeretetét bizonyítsa. Ez a

halál az Isten hőstétémenye és nem a természet pusztulása vagy az élet erőszakos elvétele a testben élő embertől. Jézus azért halt meg, hogy a haláltól, a földi élettől és a bűntől szenvedőket testként megszabadítsa és megszentelje. Az a paradoxon áll elő, hogy Krisztus halála révén semmisül meg a halál mint fenyegetés. Hasonló állítást olvashatunk a római levél 8. fejezetének 3. versében. Isten a bűnt úgy ítélte el, hogy saját Fiát küldte le a bűn testében. Ezeket az állításokat és Isten elhatározott tetteit felsorolja, de nem indokolja meg a szerző.

A fenti mondatok mindaddig elvontak, és kissé idegenül hangzanak az olvasóknak, míg nem ízlik meg a halált. Azok az emberek, akik az agóniának abba az állapotába jutottak, hogy már félig meghaltak, miután visszatértek a földi életbe, megváltoztatták értékrendjüket. Az élet az élet után egészen másként néz ki. Ők tudják, a halál életük legnagyobb élménye és tapasztalata. Csak a haldoklás pillanatában jövünk rá, hogy fogalmaink, vágyaink mennyire ennek az életnek a keretébe zárnak be bennünket. Csak akkor válik igazán világossá, hogy gyakorlati életünkből, ebből a világból mennyire kizártuk az Istent. Szent Ferencen kívül ki meri testvérének nevezni a halált? Mindebben talán olyan öntudatlan vágy mozgat bennünket, hogy ennek a világnak mi akarunk az urai, hősei és főszereplői lenni. Tudjuk, az Isten világát soha nem tudjuk uralni, abban meg kell találni a helyünket. A földiben még valamilyen helyet kiharcolhatunk magunknak, ám a halál pillanata előtt világossá válik tévedésünk. Jézus pedig, aki a halálon diadalmaskodott, nem magának, hanem nekünk akart helyet biztosítani az angyalok világában, az Isten előtt. Ezt a helyet előre elkészítette nekünk a mennyei Atya, és mi valahogy erről nem akarunk tudomást szerezni, egészen addig, amíg meg nem ízleljük a halált.